

MAGVETŐ MAGVETŐ MAGVETŐ

Baka István Magdolna-zápor

Baka István

Magdolna-zápor

TARTALOM

AZ UDVAR FÁJA

A lombon átszűrt
Hajnaltól reggelig
Szép fácska, dunna volt...
Már egyre több eget
Az udvar fája
Nem vagy itt
Nyár. Délután

PRÉDIKÁTOR-ÉNEK

Che
Temesvár. Dózsa tábora
Temesvár után. Az erdőn
1514
Változatok egy kurucdalra
Változatok egy kurucdalra II.
Prédikátor-ének
Vörösmarty. 1850
Vázlat A vén cigányhoz
Petőfi
Bolgárok

LEGENDA, HÁT LEHULLASZ

Azt hittük, hogy a dzsungelek
Oly bizonytalanná
Kutya
Raszkolnyikov éjszakái
Dal
Erdő, erdő
Végigver rajtad
Itt
Legenda, hát lehullasz

IMA

Ima
Ingemet varrják
Könyörgés lányom életéért
Szakadj, Magdolna-zápor
Gyóntató fehérség
Szerelmesvers
.....-nak
Éjszaka, fekete ménes

AZ UDVAR FÁJA

A lombon átszűrt

A lombon átszűrt nap kemény
hullámú lobbal ég el,
avarrá hamvadt tiszta fény
s vad fák merev reménnyel.

Az ágak megkötött szerelme
kínjában ver, parázslík,
s szigorú békében telik be
a szelidebb halálíg.

A félelemmé vált homály
riadt sötétre gyávul...
S én itt születtem! Óv e táj,
de nem ment meg magától.

Hajnaltól reggelig

E szép és otthonos világban
derűsen csillognak a kések,
s a hajnal csodaszép – ezért is
nem mulasztják el a szegények.

A holddal áradt vizeket
kihűlt szellőcske gyúri ráncba,
az ág közt óvakodva leng
a jóllakott szemek parázsa.

A fák csupasz magányukat
emelgetik: párjuk szerelmét,
s egymásnak vetett vállukat
összetartja a meztelenség.

Most én is így állok veled,
e szép világ magába békít,
aludj csak! majd felkeltelek,
mire a csillogás megéri.

Szép fácska, dunna volt...

Szép fácska, dunna volt az árnyad,
hálóba mért kötöd magad?
Lenyírt gyapjadra rábocsátod
kipányvázott magányodat.

Homály ing ágadon: kabátod,
de meztláb talál a fagy.
Lombod fenőkő fejsze-szélnek,
s meglendült már a fejsze-agy.

Topognak elrongyolt cipőid,
szép törzseden lánymell-halom:
ágad tört ott, sebedre gyúlik
a torló, kérges fájdalom.
Bokáig sárban állsz e tájban.
Mi kényszerít rá? Hisz tudom!
Magad vagy a rádmért homályban,
s gyökereid e hatalom.

Mint ahol ötnél több gyerek van,
az égi csillagok soványak,
megbújnak ritkuló hajadban,
s alattad vadvizekben fáznak.
Nytott ujjak közt már elejtet
a csillagot s véletlen árnyat...
S szebbek a faragott kereszttek
s a síma kerítések nálad.

Már egyre több eget

Már egyre több eget szorongat
a vékony lomb, s a szürkület
nyálazta törzsre ült a görcsös
árnyakká testesült hideg.

Majd szél támad s gödrök vizében
kegyetlen arcát megmutatja,
s az elsimult tükörré szépen
rászáll a csillagok nyugalma.

Az út két oldalán felálltak,
gyökereik szántotta parton,
a fák. Kifent ágak vigyáznak,
hogyminden ugyanígy maradjon.

E tájban nem vagyok, csak értem,
a fásult égen lóg kabátom,
megóv az is, mint hasztalan,
de eladható szabadságom.

Az udvar fája

Esőkkal mosdatott tenyérke:
zöld lomb, mitől félsz e falak között?

Szép árnyad hamvai kihültek már a porban,
elült a füst, az udvart felsöpörték,
lemetszett ágaiddal jóllakott a tűz.
Aludj!

Fekete homlokodra
labdányi fény hull,
a ráncos vakolatba vésed
megfeketült magányodat,
megbélyegez a mész,
szeplőket süt beléd a csillag.
Guggol előtted egy
cigány-bánatú kórakás,
lábadra ejti árnya
csomós göröngyét,
töpreng, sötétlik, rossz szagú.
Négy emeletről néznek
a piszkos balkonok,
szívod az ételmaradékok,
penészes függönyök szagát,
arcodra rozsdá száll,
vasízű gyom kerít,
szelíden körbeült
a szalmás törmelék.

Így láttam én a hólapátolókat,
így álltak ők, így kékllett lábaik előtt
a rozsdás vas,
egészen apró csikkek sisteregtek a hóban,
csillogtak alig észrevehető köpések.

Azóta
leolvadt vállukról a rongyos bekecs,
elmentek az utolsó alkonyatban,
tapodva a haszontalan,
megszürkült csillogást.

Te már
zöldeddel fizeted az udvart,
s a téglák rései között
gyökereidre kúszó szappanosvizet.
Aludj!

Aludj a rozsdás sűrűségben,
a Hold fehér köve alatt,
a fénybetűk rózsaszín nyálában,
a szenes illatú szelekben,
a poros feketeségben,
a taknyos zöldben!
Aludj a föld alatt, aludj a kormos
harmatozásban,
aludj a langyos korhadékban, üvegcserepek,
rongyok penészes zászlói között,
tapadj meg jó erősen

a zsíros lefolyókban!
Aludj mosatlan ablakomban,
szobányi szűk hazámban,
elfáradt öleléseimben,
soványságomban,
szegénységemben,
megizzadt tenyeremben!

Hajnalodik.
Már egyre több a csillogás
a dróton száradó ruhákon.

Nem vagy itt

Füvek, virágok esti hamva,
kátránnyal itatott vizek,
mint ázott ing, hozzám tapadva
csattog, szorít a rémület.

Mint meglazult szeg, porba hullt már
a fény a lombrések közül,
puhány-magányom összecúsuskál
s ezüstlő nyállal megjelöl.

Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csöndre s rozsdás fájdalom
piroslik vasbavert szivemben.

Kiköpte szájából a zöldet,
sötétlő ásítás a fa,
embernyi árnyak gömbölyödnek
begörbült ágain:

akasztottak közt jössz haza.

Nyár. Délután

1

A fű komoly, meleg szagában
megyek a dörmögő mezőre
a fák közül, hol már homály van
s szorongva alvad rá a földre.

Ha most csak ketten énekelnénk!
Hogy lobbanna piros harag!
De pipacs lett az is – letépem,
és szoknyája ölig hasad.

2

Emlőnyi árnyú lomb itatja
a gödrök ritkuló sötétjét,
s levélrés-szájához tapadva
tűnődve csókolja a kékség.

Ezer szemével néz a bodza.
S mit lát? A tó tükrén lebeg,
alatta felhő túr habosra
zölddé penészlő kék eget.

3

Vigyázz! Leejtett cigarettád
elfonnyaszt egy poros virágot.
Így gyötri asszonyod szerelmét
ölében hamvadó magányod.

S hová árnyad vetült, a hűvös
érintéstől lehull a harmat,
és ezüstjén egy pillanatra
megvillan véletlen hatalmad.

4

Vízben fuldokló lombjukért
hogyan remegnek a parti fák!
Sötétség öble már a rét,
magánnyá merevült a nád.

A bogarak, gombok a fán,
elalszanak a zöld kabáton,
s a talpig lekaszált füvek
fájdalmát elnyomja az álom.

5

És száll a csend – a hold mosatlan
ablaka mögé lép az isten,
egykedvűen néz – túl homályos
üveg, hogy lásson és segítsen.

S engem gyanakvó csillagok
követnek már a tájban
kutatva, merre ballagok
a megjelölt homályban.

PRÉDIKÁTOR-ÉNEK

Che

szögekre aggatott üresség
erdőn az ég
rácok a vadvizen a felhőn
világgá táguló öregség
zöld veritéke fáj a földnek
vetéseket dadog a kín
megöltek.

Temesvár. Dózsa tábora

Holnap – szügyig húsunkban
gázolnak úri ménnek.
Egy éj – s a virradat tüzes
billoggal csontig éget.

De ma – ma győztesek vagyunk,
jövőtlenek, de bátrak.
Hazudj hát még szebben, papunk!
Erjedj borrá, gyalázat!

Holnapra elvégeztetett:
bakó, bilincsek, börtön.
Hadd higgyük hát – ma még lehet –
országunk volt e földön.

Ha győzünk – tán a győzelem
fordul majd ellenünk.
S ha nem – kitépett nyelvemen
dadog tovább hitünk.

Ha győzünk – vértől részegen
királlyá tesszük Dózsát.
S ha nem – hát egy marad velem,
holtunkig osztva sorsát.

Vetéseket arat a tűz,
erdőn karóvá ég a fa...
Egedből nézz le ránk s utolszor
hazudj nekünk, Isten Fia!

Temesvár után. Az erdőn

Temesvárból részeg strázsa
bámulja erdők gyűrűjét:
városa ujjára vontat,
ki most ülte menyegzőjét.

Fái – tornyok vőlegénye,
kapuk hártóját szakító,
bokrain madarak vére:
rács rozsdájaként rikító.

Nézi páskumok nyugalmát,
hol karók közt reng a pázsit,
nézi városába tartó
árnyak kék banderilláit.

Bennünk búvik a sötétség
alkonyatig, míg kiszállhat,
s Temesváron üt az erdő:
seregekbe dermedt bánat.

Fölöttünk, kéklő levélként,
akasztottak nyelve ring a
fákon. Nézzük – és öletni
visszatérünk falvainkba.

Én – amint kiárad vérrel
önnön szívéből a hajnal,
te – amint a vér az éjjel
bemocskolt ingén megalvad.

1514

Hol arcomat megmerítettem
virradatkor, bedőlt a kút.
Tükörképem most lenn, a földben,
siratja az elhamvadt falut.

Szelek pányváján messze kószál
sorsomtól elkötött lovam.
Bújdosni így is jó leszek már
és Istenként asszonytalan.

De nem görbítem vissza mégsem
az envéremtől sáros kaszát.
Inkább dobom a gabonába:
hullassa termő bánatát!

Megyek toportyánnak, bokornak,
míg embergúnyám lelkemig szakad.
Megyek – s füvekkel, fákkal megosztom
növérennyé torzult árnyamat.

Változatok egy kurucdalra

*„Zöld erdő harmatját,
Piros csizmám nyomát
Hóval lepi be a tél.”*

Zöld erdő harmatában
gázolt a ló alattam...
Édes Hazám, ki bűne,
hogy Benned nem maradtam?

Havas táj vicsorít rám,
bújdosni kell halálra.
Bércek szaggatta kendő
Magyarország határa.

Ki int vele? Ki intne?
Talán ha nem husánggal...
Fütyömre nem felel már
lőhorkanás, madárdal.

Zöld erdő harmatává
hívesül veritékem.
Piros csizmám nyomából
toportyán nyalja vérem.

Változatok egy kurucdalra II.

Kikericssek lilája – holtak
földből kiöltött nyelvei.
A vadvizek rongyát a zápor
vasszürke cérnával szegi.

Hazámba bújdosom hazámból.
Istennel ámitom magam,
de rothadó húsába gázol
sár-béklyós, elkínzott lovam.

Mondogatom – csak megmaradni!
Tavaszodik már a vidék.
A hóvirág – imára? késre? –
lehajtja reszkető fejét.

Hazámba bújdosom hazámból,
ünnepek üszkével teli.
S ingemet asszonyom: a zápor
vasszürke cérnával szegi.

Prédikátor-ének

Moldova Györgynek

Ím, két lélegzetvételed
között a csend vagyunk, Uram!
Sorsunkká dermed némaságod –
fordítsd ránk kegyelmed, ha van!

A meggyötört arcú vizeknek
is kín, ha kiürült egek
tükrei csak. Ezt lássuk eztán
óvó tekinteted helyett?

Mint félig béna nyelv, sajogva
forgunk az éj szájüregében,
még motyogunk kemény fogakba
ütközve, túl minden reményen.

Tárgyakká hűlnek a szavak
és tömlőfalakká a tárgyak,
és szétszór közönyöd alatt
bennünket s elfelejt e század.

Vörösmarty. 1850

„Majd eljön a hajfodrász, a tavasz...”

... Zsandárköpenyként gyűretik
a víz a szélben – nádasok
örláncai állják körül
a benne tükröző napot.

E tó – az ég kifolyt szeme
vagy Istené. Továbbmegyek.
A réten prokrasztész-kaszával
egyformára nyesett füvek.

Nyesettek? Így nőnek. Hiába
képzelnék még erőszakot,
hol gyomként teremnek a bátrak,
s pipacsszínük is átkozott.

E tájhoz hozzáöregedni
lehet csak. Ráncos az idő.
Bánatunk üres szemgödör – hiába
néz farkasszemet velünk a jövő.

Vázlat A vén cigányhoz

1

Ki tette le a fegyvert
Világosnál? A versek?
A verseim?
Ki űzött
e vadonba, ahol
minden levélrés
egy áruló szeme? Minden fűszál
kettétört kard. Minden lehullott
gally koldusok kiszáradt, alamizsnáért könyörgő
karja. Minden zörejt, még a lepergő
levelek alig hallható
nesze is puskadördülések
visszhangja vagy a homlokba fűrődő
lövés maga.
Ösvények hurkai
fojtogatják az erdőt.
Tisztássa irtódott a holnap.
Nincs menedék, fegyvertelen
csöndjét a rengetegnek ágak
pattogása töri – pisztolyt emelnek
önmagukra a fák?

A rétek
már kezesedve
ringatják csendőrlovak árnyát.
A tó,
reszkető varrólány, az ég
hóhéringét ráncolja gondosan
báli ruhák fodraivá.
E tájba
volna még visszaút, tudom.

2

Sortűz elé? – eső kopog
pergetve tompa dobverőit.
Fogaim közt virág vacog,
tán azt hiszi, havasok őrlik.

Zöld szárát rágom – keserűség
itatja át minden szavam.
De hát miféle havasok közt
öröltetsz engemet, Uram?

Mint én e gyomot, úgy szorítod
összezárt szádba sorsomat.
Csillogjatok keserű nyáltól
virág-kínlódású szavak!

Oda az emberek vetése. –
Míg gyászba varrják az eget
az éj vastúí, rongy virágom
szorongatom és rettegek.

Petőfi

Piros zászlók, világszabadság –
pipacs gúnyolja versemet.
Hazámmá rothadok – akárki:
barát vagy ellenség temet.

Megfulladsz vélünk, Magyarország,
minden folyód kötél, hurok.
Ledöfködik kozákdzsidával
erdőidet a záporok.

Egymásra rímelő virágok:
sárgára sárga, kékre kék...
Mit meg nem írhatok, a dalt
teremné máris e vidék?

Piros zászlók, világszabadság –
pipacs gúnyolja versemet.
Hazámmá rothadok – ki engem
megtagad, őt tagadja meg.

Bolgárok

Tűzvészek füstje száll – ma éjjel
felmarja tán Isten szemét.
Békákkal: rángó kézfejekkel
matat az izsamós sötét.

Krisztus vért veritékező
arca a pipaccsal teli
rét, s torra csendülnek fölöttünk
csillagok ónszerlegei.

Bokrok turbánjai – törökké
válík a föld is? Azzá válhat!
Elbújtatja az anyanyelv
szerzetesköntöse hazánkat.

S ha elfogyunk – a nádasok
törnek majd kopját a szélben,
tenyerünk, arcunk ráncai
tüntetnek minden levélen.

Elvegyülünk a templomok
falán a szentek seregébe,
de emlékezni fog minden faág
bordáink görbületére.

LEGENDA, HÁT LEHULLASZ

Azt hittük, hogy a dzsungelek

Azt hittük, hogy a dzsungelek
szobánkban folytatódnak,
hol partizánmód rejtezik
s szép tervet sző a holnap.

De – míg kirakatok jegére
dermedtek rá a városok –
otthonunk búvóhely-homálya
megszelidült s hozzánk szokott.

S éjszaka, míg a székre tett
ruhákban megköt a sötétség,
álmunkban már megvásárolható
formákba öltözik a szépség.

Azt hittük, hogy a dzsungelek
szobánkban folytatódnak,
s most rettegünk, gerillaként hová
rejtőzhet még a holnap.

Oly bizonytalanná

Oly bizonytalanná tehet
egy ilyen esős, őszi nap,
ha most behúnynád a szemed,
homálynak hihetnéd magad.

S a befüstölt, hideg szobából
csak nézed, míg esteledik,
ahogy az ablakon a zápor
parasztarca veritékezik.

Kutya

Körülhemperegted a fákat,
leráztad irtózatod,
szabad vagy – horpaszodban már csak
a belek láncát lóगतod.

De – míg buzgalmad feledi
az udvart, tornáctól az ólig –
a vadvizekre emberi
dühök homloka ráncolódik.

A felhők közt bakancsszögek:
rúgások csillagképei,
lekushadsz – s rettegő szemed
füvek pillája verdesi.

S amint a holdon feltűnik
eszélős, hű tekinteted,
mint egy nagy gazda lábait,
végigszagolod a fűzeket.

Raszkolnyikov éjszakái

Már elmerült az alkonyat
a csatornák poshadt vizében,
Pétervárt a sugárutak
kötéllel verik a sötétben.

Az éjszaka, csillagait
vonszolva, mintha láncra volna,
előbotorkál, s én a csörgő
lombokat hallgatom szorongva.

A hold – Pugacsov koponyája,
repedt vigyorgás odafenn,
a mélyben – bőgés, kocsmalárma.
Baltaként rándul meg szívem.

Vak koldus a bérház sötétje,
nyújtja az udvar tenyerét,
fölötte csillagok kelése
fakad. Mert koldusarc az ég.

Dal

Ó, virradati rétek:
átizzadt, szürke ingem,
kiterített magányom!
Hová vezettek engem?

A rengeteg szívébe,
mely őzekkel dobog,
de minden levélrése
kéklő farkastorok?

– Vissza az éjszakába.
A sötét ég alatt
te vonzolod a holdat,
mint vasgolyót a rab.

Erdő, erdő

Erdő, te zöld reménytelenség,
vadak félelmével teli!
Fél lábon álló tölgyeid
rokkantak emlékművei.

Az éj, e csillaggal kivert
vaskesztyű Isten kezén,
áganként tördel. Kínjaid
rőzséjét gyűjtögetem én.

Ösvényeid korbácsütések
sohasem hegedő nyoma.
Mért hittem – zászlóforma szélnek
lehetnél tartóoszlopa?

Erdő, te zöld reménytelenség,
te szorongásommal teli!
Téged is, engem is szoborrá
dermesztnek Isten kezei.

Végigver rajtad

Ebben a sűrű, otthonos
homályban jól érzem magam.
Az avarból előkotorhatom,
mint megbarnult fényképeket,
összegyűlt éveinket.
Süppedő, langyos korhadék – a fekhely
törött rugóival. Levélfoszlányok:
elrongyolt bankjegyek – ebédpénz,
laktér, kiszámolt örömök: mozi,
vacsora, cigaretta, bor.
Fakéreg tiszta illata:
hajadé? Összebújtunk
egymás felé nőző magányban.
Ó, ez az erdő, ez az erdő! Fonnyadó
délutáni fényben állok a fák között:
eget markolnak vagy homályt csak – karjaid,
milyen sok karcsú, védtelen,
sovány karod! Ölelés-erdő, fázós,
felhők kesztyűit kereső, didergő,
lombok kabátujjába, takaróm alá
bújó, arcomat cirógató: szerető-erdő,
feleség-erdő, megsokszorozott
szerelmem erdeje, szavainkkal,
leveleink soraival telerótt;
levélerezet-erdő, ráncainké. Jó itt,
ugye, milyen jó? itt nélküled is
minden terád emlékeztet, terólad

összegyűjtött hasonlatok
erdeje ez. És nem viták, veszekedések,
békülő, kényszeredett ölelések,
visszanyelt szavak, megbánt szavak,
szavak – szeretkezéshez hazudottak;
őszinték, félig igazak, újra igazak,
szavak erdeje?

Szél jár –

jó volna azt mondani: gyöngysorok
csörrennek össze nyakadon, ha szél jár,
és verdesi az ágakat, esőt hoz,
lassú, szemerkélő esőt, hazuggá
vált jelszavak ritmusával, szorongást;
újságok, könyvek, kérvények lapjaiként
zizegve, földre hullva, tölgyek
odvába, mint fiókba gyűrve; szél jár,
kopogtat, veritékezik
ablakunkon, esőt hoz, idegen
léptek kopogását a ház előtt,
szívdobogást, ideges ujjaid
dobolását az ágy szélén, a párnán.
Végigver rajtad, erdő,
végigver rajtad, szerelmem,
szorongásom, hazám.

Itt

Itt minden gyom örül a délnek,
hogy nem kell másra vetnie
parányi árnyát. E vidéknek
holtan se lennék semmije.

Minden bokor magának térdel,
esdvén az istentől esőt,
s ha küld – kuporgatja a tócsák
ezüsfilléreit a föld.

S azt is tudom, mindegy e tájnak,
leszek vagy nem leszek jelen;
csecsemő arcáról a légy:
elröppen emlékezetem.

Csontjaimmá szikkadt magányom
nem málik szét soha e földben,
a kiürült jövőbe lépek
mégis, hogy sorsommal betöltsem.

Legenda, hát lehullasz

Pass Lajosnak

Legenda, hát lehullasz,
jövönkből varrt ruha!
Erdővé válhatunk mi,
szarvasokká soha.

Havas táj keszkenőjét
bevérezzük ma még.
Holnapra lágy humusszá
feled már e vidék.

Szél leng az alkonyatban:
ingünk volt – ám mi többet
magunkra föl nem öltjük.
Soká késett az ünnep.

Legenda, hát lehullasz,
sorsunkká nyűtt ruha!
Állunk, mint holtra dermedt
erdők agancs-sora.

IMA

Ima

Tömjénfüst-szürke fellegek.
A zápor olvasóját
morzsolják ráncos fák. – Miket
motyogsz Anyóka-ország?

– Könyörgök, holtjaim porából
hogy kendert ne növessen,
kötéllé őket meg ne fonja
nyakad köré az Isten.

A keskeny hold fehér sebére
könyörgöm hajnalok varát.
Itt minden fű borotva éle:
szétszabja a tücsök szavát.

Kötényemen vigyázva járkálj,
félve sandíts az égre éjjel!
Mevakít a tábornok-Isten
ezernyi csillag-rendjével.

Vigyázz te is, haló porodból
hogy kendert ne növessen,
kötélnek téged meg fonjon
nyakam köré az Isten.

Ingemet varrják

A zivatar ezernyi tűje
kihímezi a réteket.
Kinek készítik e palástot –
elhagyja Isten az eget?

Vagy sebet ütnek, s nemsokára
ezer pipacsból vérzik el
a táj? Ki öleti virágba
viharok sortüzeivel?

Tű szaporáz – ingemet varrják;
golyó kopog – gyilkoltatom.
De csontjaimnál is fehérebb
esők mosdatta holnapom.

Könyörgés lányom életéért

Halálunkat örökölted?
Csak annyit, hogy meghalunk majd,
rettegésünkből csak ennyit,
sorsunkból csak azt a percet,
amit kettévágnak örült
ollóként a mutatók – csak
ennyit, semmivel se többet?

S mi is – ollóként csapódtunk
össze, kettémetszve sorsod?
amikor azért öleltünk,
hogy te végre megfoganjál,
te, ki eddig nem jöhettél,
kenyér, cigaretta, lakbér,
kabát, cipő, gyógyszer voltál.

Három évig asztalunkon
csontoddá száradt a morzsa,
véred ittuk tejben, borban,
fillérünk szemed ragyogta,
három évig faltunk téged –
neked mért nem kell a húsunk?
Könyörgünk hozzád – egyél meg!

Könyörgésünket meghallgasd!
Rettegve hallom a farkast,
aki tücsöknek álcázva
hangjával füvet fűrészel,
a virágot tövig rágja...
Sötét van – villámok gyújtsák
réteinket pipacs-lángra!

Hogy az Isten lássa – égünk,
ha nincsen is, lássa – égünk,
hogyha vak is, lássa – égünk!
Égünk áldozati tűzként,
égünk érted kicsi lányunk,
hogy te nekünk megmaradjál,
ne örököld a halálunk.

Szakadj, Magdolna-zápor

Szakadj, Magdolna-zápor
szoknyáiddal suhogva,
akácfa-Jézus Krisztus
lábát fűröszd zokogva!

Verejtékező vállán
terülj szét csapzott hajjal!
Orcádba szökő véred
pírja Nagypéntek-hajnal.

Zuhogj – ha ily hatalmas,
csodát tehet a kín,
s Krisztus-sebek fakadnak
a meggyfák lombjain.

Nézem – s most döbbenek rá,
mióta élek, várlak.
Magdolna, drága tested
itassa át ruhámat!

Szakadj, Magdolna-zápor
szoknyáiddal suhogva,
mint egykor Őt, fűrössz meg
és bocsáss el zokogva!

Gyóntató fehérség

Hóhullás némasága,
te gyóntató fehérség,
függönyöd előtt állva
vallok – feloldozol még?

Meggyónom gyávaságom,
magányom, rettegésem,
gyónom meleg kabátom,
kiszikkadt ölelésem.

Tudom, hazám is méltán
nem fogadott fiának,
bár cinkosa lehettem,
mint folyondár a rácsnak.

Vérem – piros didergés,
ereim jégvirága,
hasztalan dermed Isten
sötétlő ablakára.

Szerelmesvers

Hóhullás-arcú Asszonyom
vetés-didergésem terítsd be!
Zuhogj, havazd fehér kötésed
feltépett rettegéseimre!

Mert fõnn a hold gonosz vigyorgás,
s mint hülyék nyála csorg a fénye.
Reszketve bámulom – az Isten
belehülyült hát közönyébe?

Szõjél, Te Zivatar-szõvõszék,
oly sűrû leplet, hogy ne lásson,
ki sorsom ellen megtagadtam
gyomként tenyészni a világon.

Dermessz meg, hogy szét ne omoljak!
Vagy vadvíz-üresség szemem
kõtõzd be, hogyha meg nem óvhatsz,
fehér kendõddel, Szerelem!

És jöjjön el a Te országod,
szenteltessék a Te neved...
Mint kenyeret, törd meg halálom
s fald föl, hogy egy legyek Veled!

.....-nak

A mezõ Veronika-kendõ:
töröld belé az arcodat!
Ne hitegesd magad, hogy e
földön más nyomod is marad.

S elég is ennyi. Ím, öregszik
elfáradt arcoddal a rét,
s kirohad fogaid közül
a virágmag-keserûség.

Vadvízzé simuló szemedre
majd jégkéreg-szemhéj tapad,
és pillaként verdes a nád a
tél nyugodt egei alatt.

A mezõ Veronika-kendõ:
töröld meg veritékező
arcod benne – magába oldja
maró emléked a jövõ.

Éjszaka, fekete ménes

Ó, éjszaka, fekete ménes!
Mezõimet végigtapostad,
de csikószem-csillagaid
mégis nekem világítottak.

Ó, éjszaka, fekete kendő
parasztasszony-erdők fején!
Szövetkezem a virradattal,
és gyászodat letépem én.

Sovány cserjék hófödte tájon –
porcelán tálban özgerinc.
Sötétség, véres lakomádon
csontig pusztítasz engem is.

Bokorra bűvölt paripám
sörényét szélvésszel cibálsz.
Én erdővel, tornyokkal mégis
szétszaggatom hóhérpalástod.